

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **Mgr. M. M.**
bytem [ulice], [obec]

zastoupeného JUDr. Mgr. Josefem Kopřivou, advokátem
sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1

proti

žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta**
sídlem Policejní prezidium, Policie České republiky, Strojnická 935/27,
Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 19. 2. 2016, čj. PPR-29775-14/ČJ-2014-990131

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 19. 2. 2016, čj. PPR-29775-14/ČJ-2014-990131, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Mgr. Josefa Kopřivy, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru (dále též „**žalovaný**“) ze dne 19. 2. 2016, čj. PPR-29775-14/ČJ-2014-990131 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o služebním poměru**“), zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele ředitelství služby pořádkové policie ve věcech služebního poměru (dále jen „**služební funkcionář**“) ze dne 19. 9. 2014, č. 127/2014 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím služebního funkcionáře byl žalobce dnem 30. 9. 2014 podle § 25 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru odvolán ze služebního místa vrchní komisař odboru speciálních potápěčských činností a výcviku ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia České republiky a současně byl převeden do personální pravomoci náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Zlínského kraje pro službu kriminální policie a vyšetřování.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí stručně shrnul závěry vyslovené služebním funkcionářem v Prvostupňovém rozhodnutí a sumarizoval obsah námitek, jimiž žalobce proti uvedenému rozhodnutí brojil.
5. Žalovaný uvedl, že žalobce byl ustanoven na služebním místě, u něhož byl stanoven jiný zvláštní požadavek ve smyslu ustanovení § 19 odst. 6 zákona o služebním poměru, a sice zdravotní způsobilost. Pro výkon služby na předmětném služebním místě bylo dle žalovaného nezbytné, aby odvolatel splňoval zdravotní klasifikaci „A“, která vyjadřuje zdravotní způsobilost pro výkon služby na služebním místě bez omezení. Jiný zvláštní požadavek spočívající ve zdravotní způsobilosti charakteristický pro služební místo, z něhož byl žalobce Prvostupňovým rozhodnutím odvolán, pak podle žalovaného vyplývá z vyhlášky č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**vyhláška o zdravotní způsobilosti**“). Žalobce byl dle žalovaného podle přílohy k nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, zařazen na služebním místě vrchní komisař 1.3.8.9. Činnosti zařazené pod těmito body se podle přílohy č. 1 k vyhlášce o zdravotní způsobilosti, konkrétně jejího oddílu II. (nazvaného seznam činností pro účely posuzování zdravotní způsobilosti k výkonu služby v bezpečnostních sborech podle katalogu činností v bezpečnostních sborech) posuzují podle sloupce II. jako jiný zvláštní požadavek. Podle žalovaného tak bylo úmyslem zákonodárce stanovit u služebního místa, na němž byl žalobce ustanoven, jiný zvláštní požadavek spočívající ve zdravotní způsobilosti, tedy zdravotní klasifikaci „A“. Na

uvedenou skutečnost přitom podle žalovaného reaguje rovněž systemizace služebních míst, v níž je daného služebního místa stanoven požadavek na zdravotní způsobilost „A“.

6. Žalovaný konstatoval, že z lékařského posudku MUDr. M. B., praktické lékařky Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa vypracovaného dle přílohy č. 4 k vyhlášce o zdravotní způsobilosti jakož i z posudku lékařské komise č. 2 oblastního zdravotnického zařízení Praha Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra vypracovaného s odkazem na čl. 26 odst. 1 nařízení Ministerstva vnitra č. 48/2007, o péči o zdraví příslušníků a zaměstnanců Policie České republiky, Hasičského záchranného sboru České republiky a zaměstnanců Ministerstva vnitra (dále jen „nařízení č. 48/2007“), vyplývá, že žalobci byla po posouzení jeho zdravotního stavu stanovena zdravotní klasifikace „C“.
7. S odkazem na § 25 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru žalovaný poznamenal, že zákon o služebním poměru nestanoví, že musí být příslušník z dosavadního služebního místa odvolán v případě, že mu bude stanovena zdravotní klasifikace „D“ – zdravotně nezpůsobilý pro výkon služby na služebním místě. Předpokladem odvolání ze služebního místa podle žalovaného je, že příslušník pozbyl zdravotní způsobilost požadovanou pro toto služební místo. Na předmětném služebním místě byl stanoven jiný zvláštní požadavek ve smyslu § 19 odst. 6 zákona o služebním poměru, a sice požadavek na zdravotní způsobilost „A“. Jestliže byla po posouzení zdravotního stavu žalobce v lékařském posudku konstatována zdravotní klasifikace „C“, není dle žalovaného pochyb o tom, že pozbyl zdravotní způsobilost požadovanou pro toto služební místo, jak pro odvolání z dosavadního služebního místa požaduje zákon o služebním poměru v ustanovení § 25 odst. 1 písm. c). Žalovaný nepřisvědčil žalobci, že výrok Prvostupňového rozhodnutí není souladný s jeho odůvodněním.
8. K námitce, že posudek nekonstatoval pozbytí jiného zvláštního požadavku, žalovaný uvedl, že skutečnost, že v lékařském posudku o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa byla přeškrtnuta možnost pod bodem 2. písm. a), tedy je zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě, což odpovídá zdravotní klasifikaci „A“, a byla stanovena zdravotní klasifikace „C“ odpovídající variantě pod bodem 2. písm. b) daného posudku, tedy je zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě s omezením, zcela jistě dokládá, že žalobce pozbyl jiný zvláštní požadavek spočívající ve zdravotní klasifikaci „A“. Speciální konstatování pozbytí jiného zvláštního požadavku není dle žalovaného třeba, neboť tato skutečnost vyplývá z toho, že v lékařském posudku není zaškrtnuta varianta pod bodem 2. písm. a) a je v něm uvedena jiná zdravotní klasifikace než zdravotní klasifikace „A“.
9. Žalovaný konstatoval, že vzhledem k tomu, že na služebním místě, na němž byl žalobce ustanoven, je stanovena zdravotní klasifikace „A“ a tato zdravotní klasifikace mu lékařským posudkem o zdravotní způsobilosti stanovena nebyla, není možné, aby žalobce vykonával službu na tomto služebním místě. Z posudku o zdravotní způsobilosti dle žalovaného vyplývá, že je žalobce zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě s omezením, přičemž je neschopen výkonu služby při plnění úkolů, které svým rozsahem vyžadují činnost přesahující dobu služby, nesmí vykonávat noční směny ani službu ve směnném provozu, je nutné dispensární sledování, pravidelná životospráva, dietní opatření a důsledná ochrana sluchu. Omezení a úlevy byly stanoveny na dobu neurčitou a podle vývoje zdravotního stavu mohou být upraveny. V této souvislosti žalovaný poukázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 6 Ads

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

19/2013 - 35 ze dne 21. 6. 2013, podle něhož nemůže být služební funkcionář pouze pasivním vykonavatelem rozhodnutí psychologa bezpečnostního sboru bez své vlastní odpovědnosti, který lze dle žalovaného analogicky využít pro tento případ. Dle žalovaného nelze odhlédnout od toho, že základ výkonu služby vykonávané na služebním místě vrchní komisař odboru speciálních potápěčských činností a výcviku ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia ČR spočívá zejména v aktivní potápěčské činnosti, která je vykonávána ve směnném režimu. Tato činnost s sebou nese podle žalovaného vysokou fyzickou a psychickou zátěž, která u žalobce vzhledem ke stanoveným omezením není v žádném případě přípustná. Služební činnosti převážně administrativního charakteru zde prakticky nejsou vykonávány, a tudíž není dle žalovaného zřejmé, jaké služební činnosti by žalobce při ponechání na dosavadním služebním místě vykonával. Žalobce nemůže podle žalovaného vykonávat službu na služebním místě vrchní komisař – potápěč, neboť samotné potápění je v podstatě jedinou služební činností na tomto služebním místě. Při výkonu služební potápěčské činnosti (kupříkladu při pátrání) nelze dle žalovaného garantovat, že nebude vykonávána služba přesčas. Vzhledem k tomu, že základním režimem odboru speciálních potápěčských činností a výcviku je směnný režim, nebylo by dle žalovaného možné vykonávat zde službu s omezením spočívajícím v neschopnosti výkonu služby ve směnném provozu a v nočních směnách. Zároveň je dle žalovaného nepochybné, že pravidelná životospráva a dietní opatření nesouvisí pouze se způsobem stravování, nýbrž i s klidným denním a nočním režimovým opatřením bez výrazných výkyvů, které v podmínkách odboru speciálních potápěčských činností a výcviku není možné zajistit. Vzhledem k požadavku důsledné ochrany sluchu žalobce se žalobce dle žalovaného *de facto* nemůže potápět, neboť je všeobecně známým faktem, že při potápění dochází k zvýšeným nárokům na sluchové ústrojí. Z popisu služebního místa žalobce ze dne 18. 12. 2008 navíc dle žalovaného vyplývá, že na daném služebním místě je vyžadován výkon specializované potápěčské činnosti pro potřeby Policie ČR ve velkých hloubkách a za ztížených podmínek, v rozsahu kvalifikačního stupně „A“ (potápěči byli v inkriminované době rozdělováni do tří kvalifikačních stupňů, přičemž kvalifikační stupeň „A“ byl stupněm nejvyšším). S ohledem na skutečnost, že služební činnost převážně administrativního charakteru je na předmětném služebním místě zastoupena v minimální míře, nebylo dle žalovaného možné žalobce ponechat na dosavadním služebním místě. Podstatnou skutečností dle žalovaného zůstává, že žalobce pozbyl jiný zvláštní požadavek, který představuje zdravotní klasifikace „A“, což zcela jistě není zdravotní klasifikace „C“ s tak rozsáhlými omezeními.

10. Žalovaný dále žalobci přisvědčil, že v dané věci je relevantní lékařský posudek o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa vypracovaný praktickou lékařkou MUDr. M. B., a nikoli posudek lékařské komise č. 2 oblastního zdravotnického zařízení Praha Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra. Posudek lékařské komise č. 2 oblastního zdravotnického zařízení Praha Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra vyhotovený podle čl. 26 odst. 1 nařízení č. 48/2007, v němž je prostřednictvím poznámky pod čarou odkazováno na ustanovení § 81 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, se dle žalovaného vypracovává pro účely důchodového zabezpečení, nikoli pro účely řízení ve věcech služebního poměru. Žalovaný s poukazem na § 79 odst. 1 zákona o služebním poměru, § 41 písm. d) a § 42 odst. 2 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 373/2011 Sb.“), a ustanovení § 79 odst. 6 zákona o služebním poměru konstatoval, že podle vzoru přílohy č.

4 k vyhlášce o zdravotní způsobilosti byl dne 26. 6. 2014 MUDr. M. B., praktickou lékařkou Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, vypracován lékařský posudek o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru a právě z tohoto posudku měl služební funkcionář, který Prvostupňové rozhodnutí vydal, vycházet. V odůvodnění rozhodnutí však služební funkcionář podle žalovaného odkázal toliko na posudek lékařské komise č. 2 oblastního zdravotnického zařízení Praha Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra ze dne 26. 6. 2014. Žalovaný měl za to, že služební funkcionář zatížil Prvostupňové rozhodnutí vadou, kterou lze zhojit v odvolacím řízení, a sice prostřednictvím odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že lékařský posudek o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa zpracovaný praktickou lékařkou Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra byl vyhotoven v tentýž den jako posudek lékařské komise č. 2 oblastního zdravotnického zařízení Praha Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, a tudíž v době vydání Prvostupňového rozhodnutí tento lékařský posudek prokazatelně existoval. Zároveň byl tento posudek podle žalovaného součástí spisového materiálu prvoinstančního řízení, na jehož základě bylo Prvostupňové rozhodnutí vydáno. Obsah obou posudků je přitom dle žalovaného totožný jak co do stanovení zdravotní klasifikace, tak co do stanovení úlev k výkonu služby. Zahájení řízení o odvolání žalobce z dosavadního služebního místa a následné vydání Prvostupňového rozhodnutí tak bylo dle žalovaného s ohledem na pozbytí zdravotní způsobilosti požadované pro toto služební místo zcela namístě. Se zřetelem k apelačnímu principu vyplývajícímu z § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru je dle žalovaného v jeho dispozici, aby nastalé vady prvoinstančního rozhodnutí napravil, neboť ke zrušení rozhodnutí a zastavení řízení lze přikročit pouze v případech, kdy napadené rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, jak dle žalovaného vyplývá rovněž z konstantní judikatury správních soudů. Opačný postup by pak dle žalovaného nebyl ani účelný, neboť by v novém prvoinstančním rozhodnutí došlo toliko k formální změně odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný uzavřel, že podkladem pro odvolání žalobce ze služebního místa byl lékařský posudek o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa zpracovaný praktickou lékařkou Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra.

11. Naposledy uvedený posudek pak dle žalovaného splňuje veškeré požadavky stanovené právními předpisy. V posudku je uvedena identifikace služebního místa podle přílohy k nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, a sice vrchní komisař - 1.3.8.9. Pod bodem 2. posudku jsou pak poskytnuty možnosti a) až d). Posuzující lékař dle žalovaného při vydávání posudku ponechá vyhovující možnost nepřeskrtnutou a zbývající možnosti přeškrtné. V předmětném posudku je nepřeskrtnutá možnost pod bodem 2. písm. b) „je zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě s omezením“ a v části zdravotní klasifikace je uvedeno písmeno „C“. Ostatní možnosti jsou přeškrtnuté a tudíž se dle žalovaného na žalobce nevztahují. Z daného lékařského posudku tedy dle žalovaného vyplývá, že žalobce pozbyl jiný zvláštní požadavek – zdravotní způsobilost „A“, jak pro odvolání ze služebního místa požaduje § 25 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru. Lékařský posudek dále dle žalovaného obsahuje poučení o možnosti podání návrhu na přezkoumání tohoto posudku podle § 46 odst. 1 zákona č. 373/2011 Sb., a to ve lhůtě do 10 pracovních dnů ode dne jeho prokazatelného předání. Žalovaný poznamenal, že žalobce podal dne 9. 7. 2014 návrh na přezkoumání předmětného lékařského posudku, který byl rozhodnutím ředitelky odboru

zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 12. 8. 2014 zamítnut a napadený lékařský posudek ze dne 26. 6. 2014 byl potvrzen. Poukázal přitom na chybu v psaní v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, jež však dle žalovaného neměla vliv na zákonnost nebo věcnou správnost Prvostupňového rozhodnutí.

12. Žalovaný dále uvedl, že z § 4 odst. 1 vyhlášky o zdravotní způsobilosti nelze vyvozovat, že zjišťování a posuzování ztráty nebo změny zdravotní způsobilosti k výkonu služby lze provádět pouze prostřednictvím mimořádné prohlídky. To, že ve vyhlášce o zdravotní způsobilosti není opakovaně uvedeno, že periodická prohlídka slouží k posouzení zdravotní způsobilosti příslušníka (viz § 1 odst. 2 vyhlášky o zdravotní způsobilosti), nelze dle žalovaného vykládat tak, že se změna zdravotní způsobilosti k výkonu služby na služebním místě může posuzovat pouze v rámci mimořádné prohlídky. V tom případě by dle žalovaného ztrácela periodická prohlídka na významu. Zároveň by bylo dle žalovaného nelogické a neúčelné, aby po provedení periodické prohlídky, z níž vyplýne potřeba změny zdravotní klasifikace příslušníka, bylo k přijetí jakéhokoli personálního opatření nutné nařídit po periodické prohlídce ještě mimořádnou prohlídku, která by však v konečném důsledku nepřinesla nová zjištění. Skutečnost, že se zdravotní způsobilost posuzuje nejen v rámci mimořádné prohlídky, ale lze ji posuzovat rovněž prostřednictvím periodické prohlídky, vyplývá dle žalovaného rovněž z dikce § 6 vyhlášky o zdravotní způsobilosti. Žalovaný uzavřel, že lékařský posudek o zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služebního místa ze dne 26. 6. 2014 byl vyhotoven podle přílohy č. 4 k vyhlášce o zdravotní způsobilosti. Žalovaný žalobci nepřisvědčil, že služební funkcionář v rozporu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nesplnil požadavky na rozhodnutí ve věcech služebního poměru stanovené v § 181 odst. 2 zákona o služebním poměru.

III. Žaloba

13. Žalobce v podané žalobě rekapituloval závěry vyslovené služebním funkcionářem v Prvostupňovém rozhodnutí a shrnul obsah námitek, jimiž proti uvedenému rozhodnutí brojil.
14. Namítl, že žalovaný zjevně ignoroval ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, podle něhož je odvolací orgán povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání.
15. Žalobce dále namítal, že Policie ČR při tvorbě vyhlášky o zdravotní způsobilosti označila za služební místa s jiným zvláštním požadavkem téměř všechna služební místa v policii, a to nejen ta vyžadující zvýšenou zdravotní způsobilost hodnocenou podle sloupce I, ale také služební místa hodnocená mnohem mírněji – podle sloupce II. Žalobce uvedl, že u služebních míst hodnocených podle sloupce II se totiž dostává označení služebních míst za „jiný zvláštní požadavek“ do zásadního rozporu se systematikou vyhlášky, která stanoví obecné zdravotní požadavky, a nikoli požadavky zvláštní. Žalobce namítl, že pokud byl pro předmětné služební místo stanoven „jiný zvláštní požadavek“, jak deklaruje příloha č. 1 k vyhlášce, je dle žalobce „stanoven i tehdy, pokud mám stanovenou zdravotní klasifikaci „C“, neboť „pro diagnózy uvedené u sloupce II je totiž výkon služebního místa se stanovenými omezeními předpokládán“. Žalobce doplnil, že v systemizaci služebních míst nemůže být stanoven jiný zvláštní požadavek na zdravotní klasifikaci, protože policie si jiný zvláštní požadavek, včetně klasifikace „C“ nešťastně zakotvila přímo v právním předpisu. Uvedenou úpravou je dle žalobce nejen negován smysl jiného zvláštního zdravotního

požadavku, tedy požadavku nadstandardního zdravotního stavu příslušníka pro výkon služebního místa, když standardem jsou pouze služební místa administrativního charakteru hodnocená podle sloupce III vyhlášky, ale paradoxně byla za služební místa s nadstandardním požadavkem označena i místa, jež lze vykonávat s omezeními ve výkonu služby. Žalobce uzavřel, že jestliže lékařský posudek označil jeho zdravotní stav tak, že může dané služební místo vykonávat i s omezeními, nemohl být současně dán důvod pro jeho odvolání ze služebního místa.

16. Žalobce v této souvislosti nesouhlasil se závěrem žalovaného, že zákon o služebním poměru nestanoví, že musí být příslušník z dosavadního služebního místa odvolán v případě, že mu bude stanovena zdravotní klasifikace „D“ – zdravotně nezpůsobilý pro výkon služby na služebním místě, s tím, že žalovaný zřejmě vychází z jiné, než platné verze zákona o služebním poměru, konkrétně ustanovení § 25 odst. 1 písm. c) tohoto zákona. Žalovaný nemůže dle žalobce nic změnit na dikci ustanovení § 25 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru, ani na samotném významu pojmu „omezení zdravotní způsobilosti pro výkon služby na služebním místě“ a „nezpůsobilost pro výkon služby na služebním místě nebo zdravotní nezpůsobilost pro výkon služby“, jak je vymezuje příloha č. 1 k vyhlášce. Žalobce doplnil, že *„příslušník nemůže být současně schopen vykonávat dosavadní služební místo s omezeními a současně pro účely převedení na jiné služební místo podle žalovaného znamenat i pozbytí způsobilosti“*.
17. Žalobce dále citoval závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v žalovaném odkazovaném rozsudku čj. 6 Ads 19/2013 - 35 ze dne 21. 6. 2013, a poukazoval na důvody, pro které bylo rozhodnutí služebních funkcionářů v soudem řešené věci zrušeno.
18. Žalobce namítl, že žalovaný *„se snaží výslovné znění posudku zcela obrátit a tvrdí, že v posudku je uvedeno něco jiného, než v něm skutečně je“*, když *„přestože posudek stanoví, že moho služební místo vykonávat, žalovaný tvrdí, že je v něm napsáno, že služební místo vykonávat nemohu“*. V této souvislosti žalobce namítl, že pokud měl žalovaný, resp. služební funkcionář, za to, že posudek neodpovídá skutečnému poškození zdraví žalobce, mohl posudek napadnout, a podat návrh na jeho přezkoumání, a požadovat, aby závěr posudku zněl, že je žalobce zdravotně nezpůsobilý pro výkon služby na služebním místě.
19. Žalobce rovněž poukázal na závěry žalovaného týkající se nápravy vady Prvostupňového rozhodnutí spočívající v odkazu na posudek lékařské komise, přičemž uvedl, že *„tradiční názor policejního prezidia, že odstranit lze v řízení každou vadu, neboť odvoláním příslušníků nelze vyhovovat, byl doveden do extrému. Posudek je možno vyměnit, když je vlastně totožný. Že je vydán někým jiným, nevadí“*.
20. K výkladu ustanovení § 4 vyhlášky o zdravotní způsobilosti žalobce namítl, že *„je v rozporu s doslovným zněním předpisu, s běžnou praxí zdravotnických orgánů i se zdravým rozumem“*, přičemž dle žalobce nelze *„seznat, proč se žalovaný k takovému absurdnímu výkladu uchýlil, protože se tím nic, co by mohlo ospravedlnit jeho nezákonný postup, nedokazuje“*.
21. Žalobce uzavřel, že v posuzované věci nebyly splněny hmotně právní podmínky pro vydání Prvostupňového rozhodnutí, neboť služební funkcionář v rozporu s ustanovením § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, nesprávně posoudil právní otázku, a zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností pro zmatečnost a nedostatkem důvodů rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Žalovaný se pak dle žalobce ztotožnil s nesprávným právním posouzením věci prvostupňovým orgánem a nesplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru, neboť nekonstatoval nezákonnost Prvostupňového rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný ve svém stručném vyjádření k žalobě ze dne 25. 5. 2016 navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
23. Žalovaný s poukazem na § 25 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru uvedl, že pokud je na daném služebním místě stanoven jiný zvláštní požadavek (v tomto případě zdravotní způsobilost „A“), musí příslušník pro výkon služby na tomto služebním místě tento jiný zvláštní požadavek splňovat po celou dobu, po kterou je na služebním místě ustanoven. Jestliže je příslušníku stanovena zdravotní klasifikace odlišná od „A“ – zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě, která představuje jiný zvláštní požadavek ve smyslu § 19 odst. 6 zákona o služebním poměru, nepochybně již dle žalovaného nesplňuje jiný zvláštní požadavek stanovený na dotčeném služebním místě, a tudíž nesplňuje veškeré předpoklady nezbytné pro jeho ponechání na služebním místě, s nímž je spojena zdravotní způsobilost odpovídající klasifikační značce „A“. Žalobci přitom byla dle žalovaného stanovena zdravotní klasifikace „C“, přičemž mu byla stanovena tak zásadní zdravotní omezení, že je prakticky nemožné, aby plnil služební úkony plynoucí z předmětného služebního místa. Stanovená zdravotní omezení jsou ze žalovaným popsanych důvodů podle jeho přesvědčení v příkrém rozporu s činnostmi spojenými s předmětným služebním místem.
24. Skutečnost, že si Policie ČR ve vztahu ke svým příslušníkům ve vyhlášce o zdravotní způsobilosti stanovila pro účely posuzování zdravotní způsobilosti k výkonu služby jiný zvláštní požadavek pro činnosti vykonávané podle sloupců I. a II, žalovaný nepovažoval za rozpornou s právními předpisy ani vyhláškou o zdravotní způsobilosti. Uvedené řešení bylo dle žalovaného zvoleno záměrně, neboť jiný zvláštní požadavek byl k činnostem vykonávaným podle sloupců I. a II. stanoven novelou předmětné vyhlášky č. 407/2008 Sb. a to pro rozšíření možnosti následné realizace odvolání příslušníka ze služebního místa podle § 25 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti požadované pro toto místo. V návaznosti na stanovení jiného zvláštního požadavku v příloze č. 1 vyhlášky o zdravotní způsobilosti pak podle žalovaného příslušný služební funkcionář při tvorbě systemizace služebních míst rozhodl, že na služebním místě, na kterém je vyžadován výkon specifických a odborných činností (jako na předmětném služebním místě), bude stanoven požadavek na nadstandardní zdravotní způsobilost odpovídající klasifikační značce „A“.
25. Žalovaný poukazyval na ustanovení § 19 odst. 6 zákona o služebním poměru a relevantní doktrinální závěry k tomuto ustanovení s tím, že v případě žalobce ze systemizace služebních míst vyplývá, že na služebním místě, z něhož byl žalobce odvolán, byl stanoven jiný zvláštní požadavek, a sice zdravotní způsobilost odpovídající klasifikaci „A“, přičemž v daném případě byl z žalovaným uvedených důvodů takový postup na místě. Byla-li žalobci lékařským posudkem stanovena zdravotní klasifikace „C“ (nadto s omezeními neslučitelnými s výkonem činností na daném služebním místě), nelze dle žalovaného pochybovat o tom, že žalobce pozbyl jiný zvláštní požadavek stanovený pro předmětné služební místo, a sice nadstandardní zdravotní způsobilost odpovídající klasifikaci „A“.

26. Žalovaný měl za to, že při odstraňování vady Prvostupňového rozhodnutí spočívající v odkazu na jiný znalecký posudek postupoval v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů, když korigoval odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný odkázal na závěry vyslovené na str. 7 – 8 Napadeného rozhodnutí.
27. Žalovaný dále odkázal na závěry vyslovené na str. 9 Napadeného rozhodnutí k interpretaci pojmu lékařské prohlídky, v jejímž rámci lze posuzovat změnu zdravotní způsobilosti. Uzavřel, že pokud jsou v rámci periodické lékařské prohlídky zjištěny vady, které odůvodňují kroky v personální oblasti, je služební funkcionář oprávněn (a povinen) na změnu zdravotní způsobilosti reagovat, aniž by musel nejprve vysílat příslušníka k opakované lékařské prohlídce (tentokrát mimořádně), při níž by byl znovu podroben stejnému vyšetření.

V. Replika žalobce

28. Žalobce v podané replice ze dne 7. 6. 2016 nesouhlasil se závěrem žalovaného, že pro dané služební místo byl stanoven jiný zvláštní požadavek „A“, o čemž dle žalobce svědčí sama dikce přílohy č. 1 k vyhlášce o zdravotní způsobilosti. Podle žalobce není zřejmé, z čeho žalovaný usoudil, že je pro dané služební místo jako jiný zvláštní požadavek stanovena pouze klasifikace „A“, když je podle sloupce II v seznamu nemocí stanovena i klasifikace „C“. I klasifikace „C“ je tak podle žalobce pro jím zastávané služební místo jiným zvláštním požadavkem.
29. Žalobce zdůraznil, že jeho služební místo bylo označeno katalogovým číslem 1.3.8.9, což označuje část 1. 3. katalogu činností, který tvoří přílohu k nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, 8. tarifní třídu (vrchní komisař), příklad č. 9 (Koordinace a metodické usměrňování oboru kynologie, hipologie, potápění nebo pyrotechniky v rámci policejního prezidia). Jeho onemocnění pak bylo lékařskou komisí označeno jako diabetes mellitus 2, a bylo posouzeno podle sloupce II jako abnormální nález méně závažného rázu. Právní názor žalovaného proto nemá podle žalobce oporu v právních předpisech. Klasifikační značka „C“ neznamena podle žalobce pozbytí způsobilosti k výkonu služebního místa, ale způsobilost k výkonu služebního místa s omezeními.
30. Žalobce přisvědčil žalovanému v jeho závěru, že *„žalobci byla stanovena zdravotní klasifikace „C“, přičemž mu byla stanovena tak zásadní zdravotní omezení, že je prakticky nemožné, aby plnil služební úkoly plynoucí ze služebního místa, z něhož byl odvolán, kde bylo jedinou služební činností samotné potápění“*, s tím, že uplatnění této námitky však mělo být adresováno poskytovateli pracovnělékařských služeb, který stanovil omezení v posudku o způsobilosti k výkonu služebního místa. Absenci postupu podle právních předpisů nelze dle žalobce „dohánět“ protiprávním postupem při rozhodování ve věcech služebního poměru a odvolat žalobce ze služebního místa, aniž by byly splněny zákonem stanovené požadavky.
31. Žalobce dále uvedl, že *„lze vyjádřit uspokojení, že v mém případě byl vydán posudek o zdravotní způsobilosti na základě mimořádné lékařské prohlídky prováděné podle § 4 vyhlášky 393/2006 Sb. za účelem zjištění a posouzení toho, zda došlo nebo nedošlo ke ztrátě nebo změně zdravotní způsobilosti k výkonu služby na služebním místě, a byl vydán lékařem určeným v zákoně č. 373/2011 Sb., o zvláštních zdravotnických službách, a že jsem nebyl odvolán ze služebního místa bezprostředně po periodické prohlídce“*.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s rozhodnutím bez jednání souhlasili (jejich souhlas byl dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován). Současně byly v posuzované věci splněny podmínky pro rozhodnutí bez nařízení jednání dle § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
33. Soud předesílá, že podstatou sporu mezi účastníky je posouzení otázky zákonnosti odvolání žalobce ze služebního místa z důvodu žalovaným identifikovaného pozbytí zdravotní způsobilosti žalobce pro výkon služby na předmětném služebním místě. Žalobce v této souvislosti namítal, že služební funkcionář nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, nesprávně posoudil právní otázku, a zatížil Prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelností pro zmatečnost a nedostatek důvodů rozhodnutí, přičemž žalovaný přes vznesení odpovídajících odvolacích námitek Prvostupňové rozhodnutí k jeho odvolání nezrušil.
34. Soud připomíná, že podle § 25 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru platí, že *„příslušník je odvolán z dosavadního služebního místa, jestliže pozbyl zdravotní, fyzickou nebo osobnostní způsobilost požadovanou pro toto místo“*. Podle odst. 5 uvedeného ustanovení pak platí, že *„příslušník, který je odvolán z dosavadního služebního místa podle odstavce 1, 2 nebo odstavce 4, je ustanoven na jiné služební místo, pro které je stanovena stejná služební hodnost, a to i v jiném místě služebního působení“*.
35. Podle § 19 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že *„služební místo vyjadřuje organizační a právní postavení příslušníka v bezpečnostním sboru. Je charakterizováno zejména systemizovanou služební hodností, stupněm vzdělání, oborem nebo zaměřením vzdělání, dalším odborným požadavkem, základním tarifem, náplní služební činnosti, rozsahem oprávnění a povinností příslušníka“*. Podle odst. 2 věty první uvedeného ustanovení platí, že *„nestanoví-li tento zákon jinak, musí příslušník pro služební místo, na které je ustanoven, splňovat vedle stupně vzdělání též požadavek oboru nebo zaměření vzdělání, jsou-li pro služební místo stanoveny, další odborný požadavek a jiný zvláštní požadavek, jestliže je pro toto místo stanoven“*. Z odst. 6 uvedeného ustanovení se pak podává, že *„jiným zvláštním požadavkem se pro účely tohoto zákona rozumí způsobilost zdravotní, fyzická nebo osobnostní“*.
36. Podle § 79 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že *„zdravotní způsobilost příslušníka posuzuje poskytovatel pracovnělékařských služeb při lékařských prohlídkách. Proti lékařskému posudku o zdravotní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání vedoucímu poskytovateli pracovnělékařských služeb, který posudek vydal“*.
37. Z § 79 odst. 6 zákona o služebním poměru se podává, že *„ministerstvo v dohodě s Ministerstvem financí, Ministerstvem spravedlnosti, zpravodajskými službami a Ministerstvem zdravotnictví stanoví vyhláškou seznam nemocí, stavů nebo vad, které vylučují nebo omezují zdravotní způsobilost příslušníka pro výkon služby, druhy, obsah a četnost lékařských prohlídek, obsah lékařských vyšetření, náležitosti lékařského posudku a dobu jeho platnosti“*.

38. Podle § 6 vyhlášky o zdravotní způsobilosti platí, že „lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k výkonu služby vydaný na základě lékařské prohlídky obsahuje vždy údaje uvedené v přílohách č. 3 a č. 4“.
39. Podle přílohy č. 1 vyhlášky o zdravotní způsobilosti označené „Podmínky pro stanovení zdravotní klasifikace“, oddílu I („Obecná ustanovení“) bodu 1 platí, že zdravotní klasifikace v seznamu nemocí, stavů a vad (oddíl III) se člení podle zdravotní náročnosti na sloupce I až III, k nim je přiřazena klasifikační značka, která odpovídá příslušné zdravotní způsobilosti občana nebo příslušníka pro výkon služebního místa. Zdravotní klasifikace vyjadřují rozsah schopnosti pro výkon služby v bezpečnostním sboru a jsou jedním z podkladů pro vyhotovení posudku o zdravotní způsobilosti. Označují se příslušnou klasifikační značkou. Klasifikační značka „A“ vyjadřuje jeho zdravotní způsobilost pro výkon služby na služebním místě bez omezení, klasifikační značka „C“ vyjadřuje omezení jeho zdravotní způsobilosti pro výkon služby na služebním místě a klasifikační značka „D“ vyjadřuje jeho zdravotní nezpůsobilost pro výkon služby na služebním místě nebo dlouhodobou zdravotní nezpůsobilost pro výkon služby.
40. Podle bodu 2 předmětného ustanovení se při stanovení zdravotní klasifikace „C“ se v bodu 3 lékařského posudku (příloha č. 4) stanoví neschopnost pro výkon činností ze Seznamu činností pro účely posuzování zdravotní způsobilosti k výkonu služby v bezpečnostních sborech uvedeném v oddílu II.
41. Podle bodu 3 předmětného ustanovení se pak občané a příslušníci posuzují podle příslušného sloupce zdravotní klasifikace, který je uveden v Seznamu činností pro účely posuzování zdravotní způsobilosti k výkonu služby v bezpečnostních sborech s ohledem na příslušné služební místo.
42. Soud připomíná, že mezi stranami není sporu o tom, že žalobce byl zařazen na služebním místě vrchní komisař 1.3.8.9. Činnosti zařazené pod těmito body se podle přílohy č. 1 k vyhlášce o zdravotní způsobilosti, konkrétně jejího oddílu II. (nazvaného „Seznam činností pro účely posuzování zdravotní způsobilosti k výkonu služby v bezpečnostních sborech podle katalogu činností v bezpečnostních sborech“) posuzují podle sloupce II. jako jiný zvláštní požadavek.
43. Žalobce podanými žalobními námitkami zpochybňoval mj. přezkoumatelnost rozhodnutí služebního funkcionáře pro nedostatek jeho důvodů, brojil proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu a namítal, že služební funkcionáři postupovali v rozporu se zákonem o služebním poměru, pokud žalobce odvolali ze služebního místa pro ztrátu zdravotní způsobilosti, přestože z lékařského posudku, jenž byl klíčovým podkladem pro rozhodnutí, vyplývalo, že žalobce je zdravotně způsobilý pro výkon služby na předmětném služebním místě s omezeními.
44. Soud tedy na půdorysu uplatněných žalobních námitek především zkoumal, zda byl závěr o zdravotní nezpůsobilosti žalobce k výkonu služby na daném služebním místě, na němž bylo Prvostupňové i Napadené rozhodnutí založeno, přezkoumatelně odůvodněn či nikoliv a zda má dostatečnou oporu v podkladech rozhodnutí, které jsou součástí správního spisu.
45. Soud předesílá, že řízení o odvolání příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního místa je správním řízením, ve kterém orgán veřejné moci rozhoduje o veřejných subjektivních právech a povinnostech propouštěného příslušníka. Musí tak být splněny základní procesní

požadavky na správní řízení co do možnosti seznámení se účastníka s podklady rozhodnutí a s důvody, o něž správní orgán svůj postup opírá, možnosti uplatnění námitek, vyjádření a připomínek, včetně jejich vypořádání správním orgánem a reflexe tohoto vypořádání v odůvodnění správního rozhodnutí.

46. Městský soud v Praze v obecné rovině připomíná, že správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10). Dle judikatury Ústavního soudu je povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí jedním z principů, jež jsou součástí práva na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), zabraňujících libovůli při rozhodování.
47. Zásada řádného odůvodnění rozhodnutí je pro řízení o služebním poměru rozvedena v § 181 zákona o služebním poměru, resp. v § 190 odst. 7 tohoto zákona vymezujícím rozsah prezkumné povinnosti odvolacího orgánu.
48. Správní soudy se přitom v minulosti konkrétněji vyjádřily rovněž ke standardům přezkoumatelnosti rozhodnutí služebních funkcionářů vydaných v řízení vedeném podle zákona o služebním poměru, v němž služební funkcionář vychází z odborného posudku, který je klíčovým podkladem pro posouzení odborné skutkové otázky, o níž si služební funkcionář pro nedostatek potřebných odborných znalostí nemůže učinit úsudek sám. Takovou otázkou, tj. otázkou odbornou (lékařskou), o níž si nemůže učinit samostatný úsudek ani služební funkcionář ani správní soud, je totiž dle rozhodovací praxe správních soudů rovněž posouzení zdravotního stavu příslušníka bezpečnostního sboru.
49. Z judikatury vyplývá, že posouzení zdravotní způsobilosti příslušníka je vyhrazeno poskytovateli pracovnělékařských služeb dle zákona č. 373/2011 Sb.; v případě příslušníků bezpečnostních sborů tuto činnost zabezpečují zdravotnická zařízení v působnosti

Ministerstva vnitra a Policie ČR. Předmětem posudkové činnosti je posouzení zdravotního stavu příslušníka a některých důsledků z něj vyplývajících pro služební poměr tohoto příslušníka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, čj. 6 As 299/2017 - 37).

50. Správní soudy přitom obdobně jako v jiných případech, kdy je stěžejním podkladem pro správní či soudní rozhodnutí odborné stanovisko nebo závěr, o němž si správní orgán, resp. soud nemůže pro nedostatek vlastních odborných znalostí a zkušeností učinit úsudek sám, judikují, že takový posudek soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., s tím, že toliko posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, může být rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, čj. 6 Ads 19/2013 - 35, ze dne 25. 9. 2003 čj. 4 Ads 13/2003 - 54, č. 511/2005 Sb. NSS, ze dne 3. 4. 2013, čj. 6 Ads 158/2012 - 24, ze dne 10. 5. 2013, čj. 6 Ads 12/2013 - 22, ze dne 10. 5. 2013, čj. 6 Ads 25/2013 - 26, a další).
51. Platí tedy, že lékařský posudek coby stěžejní podklad správního rozhodnutí služebního funkcionáře v obdobných typech řízení podléhá soudnímu přezkumu. Takový podklad tedy může být služebním funkcionářem a následně správním soudem přezkoumán např. z hlediska jeho vad, nedostatku opory ve spisech, rozporu se spisy, anebo z hlediska vad řízení při zjišťování skutkové podstaty. Soud jej tedy hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud v tomto směru judikuje, že takový lékařský posudek musí být především úplný, přesvědčivý a musí se vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr musí být zdůvodněn tak, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá příslušné odborné lékařské znalosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2013, čj. 6 Ads 158/2012 - 24).
52. Obdobná východiska ostatně platí i pro oblast posudků vydaných zařízením závodní péče o způsobilosti určitého zaměstnance k výkonu určité práce, jak plyne z nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 11/08, N 155/50 SbNU 365, č. 155/2009 Sb. ÚS, jímž byla zamítnuta ústavní stížnost proti rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, čj. 4 Ads 81/2005 - 125, č. 1554/2008 Sb. NSS).
53. Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně potvrdil, že služební funkcionář však není pouze pasivním vykonavatelem závěrů lékařského posudku bez jakékoliv vlastní odpovědnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, čj. 6 As 299/2017 - 37, a ze dne 21. 6. 2013, čj. 6 Ads 19/2013 - 35). Na druhou stranu platí, že procesní pochybení v postupu při zjišťování zdravotní způsobilosti samo o sobě ještě nemusí vyvracet odborný závěr lékařského posudku o zdravotní nezpůsobilosti příslušníka. V případě vad lékařského posudku či jiných vad v průběhu zjišťování zdravotní způsobilosti může služební funkcionář doplnit v průběhu řízení nové podklady, požádat o dodání dalších podkladů poskytovatele pracovnělékařských služeb nebo v případě, že vyvstane taková potřeba, požádat o doplnění vyšetření nebo provedení nového vyšetření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, čj. 6 As 299/2017 - 37).
54. Soud s odkazem na dříve uvedené připomíná, že lékařský posudek o zdravotní způsobilosti se dle § 42 odst. 1 zákona č. 373/2011 Sb. vydává na základě výsledků lékařské prohlídky a dalších potřebných odborných vyšetření, výpisu ze zdravotnické dokumentace a zdravotní

náročnosti pro výkon práce, pro který je osoba posuzována. Pokud jde o zdravotní náročnost pro výkon práce, v případě příslušníků bezpečnostních sborů se použije vyhláška o zdravotní způsobilosti. Tato vyhláška obsahuje seznam nemocí, stavů a vad a upravuje zdravotní klasifikaci pro jednotlivá služební místa příslušných bezpečnostních sborů. Zdravotní stav příslušníka se hodnotí klasifikační značkou („A“ – „D“), která odpovídá příslušné zdravotní způsobilosti příslušníka pro výkon služebního místa nebo pro výkon služby. Zdravotní náročnost pro výkon služby v bezpečnostních sborech je tudíž do značné míry kognitivně stanovena právě touto vyhláškou (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, čj. 6 As 299/2017 - 37).

55. Lékařský posudek o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa musí vždy obsahovat údaje uvedené v příloze č. 4 vyhlášky o zdravotní způsobilosti. Správní soudy nicméně zdůraznily, že i kdyby zákon o služebním poměru, resp. vyhláška o zdravotní způsobilosti, obsahovaly jen minimalistický požadavek na odůvodnění odborného závěru, popř. rozhodnutí služebního funkcionáře, skutečnost, že toto rozhodnutí je plně přezkoumatelné ve správním soudnictví, nemůže mít jiný důsledek, než že odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí musí mít takovou obsahovou kvalitu, aby je mohl správní soud podrobit standardnímu soudnímu přezkumu. Jinak by nutně každé lakonické rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru muselo být správními soudy rušeno pro nepřezkoumatelnost (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, čj. 6 Ads 19/2013 - 35). V rozsudku ze dne 24. 1. 2018, čj. 6 As 299/2017 - 37, Nejvyšší správní soud v tomto směru uzavřel, že *„nelze akceptovat, aby služební funkcionář následně sám „odůvodňoval“ závěr lékařského posudku s odkazem na shromážděnou zdravotnickou dokumentaci příslušníka. K takovému postupu nemá ani služební funkcionář ani soud potřebné odborné znalosti. Může nanejvýše zkoumat, zda posudkový závěr není se shromážděnou zdravotnickou dokumentací a provedeným vyšetřením ve zřejmém rozporu. Služební funkcionář by tak měl dbát na to, aby lékařský posudek použitý v řízení ve věcech služebního poměru byl vypracován řádně a odůvodněn v rozsahu, v jakém toto odůvodnění vyžaduje judikatura správních soudů“*.
56. V nyní posuzované věci založil žalovaný Napadené rozhodnutí na závěrech vyslovených MUDr. M. B., praktickou lékařkou Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, v lékařském posudku o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa ze dne 26. 6. 2014. Z uvedeného posudku, vypracovaného dle vzoru uvedeného v příloze č. 4 vyhlášky o zdravotní způsobilosti, vyplývá, že se žalobce podrobil lékařskému vyšetření ke zjištění zdravotní způsobilosti pro výkon služebního místa „vrchní komisař – 1.3.8.9“ u útvaru „Odbor speciálních potápěčských činností a výcviku Brno“ Policie ČR se závěrem, že je zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě s omezením (viz závěr uvedený v části 2 posudku). Uvedenému závěru pak rovněž se zřetelem ke shora citovaným ustanovením oddílu I bodu 1 přílohy č. 1 vyhlášky o zdravotní způsobilosti odpovídá zdravotní klasifikace stupně „C“, která je v bodě 2 posudku také výslovně uvedena. V části 3 posudku pak posuzující lékařka pod rubrikou „Omezení a úlevy k výkonu služby“ uvedla, že žalobce je *„neschopen výkonu služby při plnění úkolů, které svým rozsahem vyžadují činnost přesahující dobu služby“*, nesmí vykonávat noční směny ani službu ve směnném provozu, přičemž dle jejího přesvědčení je nutné dispensární sledování, pravidelná životospráva, dietní opatření a důsledná ochrana sluchu (např. při střelbách). Z uvedené části posudku je rovněž zjevné, že omezení a úlevy byly stanoveny na dobu neurčitou a podle vývoje zdravotního stavu mohou být upraveny. K posudku přitom nejsou připojeny žádné jiné poklady, písemnosti či dokumenty, z nichž

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

by závěry vyslovené v posudku vyplývaly. Závěry v posudku vyslovené nicméně doslovně odpovídají závěrům vyplývajícím z posudku lékařské komise č. 2 oblastního zdravotnického zařízení Praha Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra vypracovaného rovněž dne 26. 6. 2014 s odkazem na čl. 26 odst. 1 nařízení č. 48/2007, které je rovněž součástí spisu.

57. Součástí správního spisu je v posuzované věci dále přípis Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, oblastního zdravotního zařízení Praha ze dne 19. 8. 2014, čj. ZZ-115-2/PA-2014, v němž je uvedeno toliko, že dne 12. 8. 2014 oblastní zdravotnické zařízení zamítlo návrh na přezkoumání lékařského posudku a napadený lékařský posudek ze dne 26. 6. 2014 potvrdilo. Ani v tomto případě nejsou k předmětnému přípisu ve správním spisu založeny žádné další podklady.
58. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalovaný v rámci odvolacího řízení usiloval o doplnění dokazování o další podklady. Přípisem ze dne 8. 12. 2014 se obrátil na zpracovatelku lékařského posudku ze dne 26. 6. 2014 s tím, že „*za účelem doplnění spisového materiálu a objektivního posouzení odvolání proti napadenému rozhodnutí*“ požádal lékařku o zaslání kopie žádosti o provedení pracovnělékařské prohlídky, na jejímž základě byl posudek ze dne 26. 6. 2014 vyhotoven. Současně lékařku požádal o „*specifikaci ochrany sluchu odvolatele a o sdělení, zda je odvolatel schopen vykonávat specializované potápěčské činnosti ve velkých hloubkách a za ztížených podmínek, respektive, zda je vůbec schopen potápěčské činnosti vykonávat*“.
59. Ve spisu je přitom založena e-mailová reakce lékařky ze dne 15. 12. 2014, v níž lékařka sděluje, že nedisponuje lékařskou dokumentací žalobce, nemůže do ní nahlédnout a vyjádřit se k položeným dotazům. Současně lékařka sděluje, že žalobce „*není schopen pro přímý výkon potápěčských činností do hloubek větších než 30 m*“.
60. Žalovaný posléze podle obsahu spisu kontaktoval další dvě lékařská zařízení, která měla disponovat zdravotnickou dokumentací žalobce, se shodnými požadavky. Ve spisu je přitom v tomto směru založeno již toliko sdělení MUDr. L. J., lékaře Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, oblastního zdravotnického zařízení Brno, ze dne 23. 2. 2015, který odkázal na omezení a úlevy popsané v posudku ze dne 26. 6. 2014 s tím, že se žalovaný může obrátit na zpracovatelku tohoto posudku, přičemž nad rámec uvedeného předložil žalovanému toliko žádost o provedení pracovnělékařské prohlídky a hodnocení zdravotního stavu za účelem posouzení zdravotní způsobilosti k výkonu služby/práce ze dne 27. 3. 2013, týkající se shora označeného služebního místa žalobce s doplněním, že jde o potápěčskou činnost – práci v hyperbarickém prostředí nad 400kPa (přes 40 m hloubky), práci v chemicky a biologicky kontaminovaném prostředí a práci ve výškách, res. nad volnou hloubkou.
61. Jiné podklady týkající se zdravotní způsobilosti žalobce ve správním spisu založeny nejsou. Z obsahu správního spisu přitom ani nevyplývá, že by snad nějaké takové podklady byly jeho součástí před vydáním Napadeného rozhodnutí.
62. Soud je nucen žalobci přisvědčit, že za tohoto stavu brání obsah správního spisu správnímu soudu přezkoumat závěr o zdravotní (ne)způsobilosti žalobce k výkonu služby na daném služebním místě, na němž bylo Prvostupňové rozhodnutí i Napadené rozhodnutí založeno.

63. Soud především poukazuje na rozpor mezi závěrem vyplývajícím z vlastního lékařského posudku ze dne 26. 6. 2014 a následným vyjádřením lékařky, která předmětný posudek zpracovala, v průběhu odvolacího řízení. Zatímco v lékařském posudku ze dne 26. 6. 2014 lékařka dospěla k závěru, že žalobce je zdravotně způsobilý k výkonu služby na předmětném služebním místě, jakkoli toliko s popsányými omezeními, ve svém vyjádření ze dne 15. 12. 2014 jednoznačně uzavřela, že žalobce „*není schopen pro přímý výkon potápěčských činností do hloubek větších než 30 m*“.
64. Ze správního spisu přitom není zřejmé, jakým způsobem byly v žádosti o provedení pracovnělékařské prohlídky, na jejímž základě byl posudek ze dne 26. 6. 2014 vyhotoven, popsány typy a specifika činností imanentních zařazení na předmětném služebním místě. V této souvislosti soud nepřehlédl, že rovněž žalovaný považoval v rámci pokusu o doplnění dokazování v průběhu odvolacího řízení za významné ověřit, jaké informace a údaje byly, pokud jde o popis služebního místa a charakteru činností v rámci tohoto služebního zařazení, obsaženy v žádosti o provedení pracovnělékařské prohlídky, která byla podkladem posudku ze dne 26. 6. 2014. V průběhu odvolacího řízení se však žalovanému podařilo obstatat toliko žádost o provedení prohlídky datovanou dne 27. 3. 2013, tj. cca 15 měsíců před zpracováním posudku, jež zjevně nebyla podkladem pro předmětný posudek.
65. Ze správního spisu přitom vyplývá, že senát poradní komise policejního prezidenta v doporučení ze dne 19. 11. 2015, čj. PPR-29775-13/ČJ-2014-990131 uvedl, že předpokládá, že specifika činnosti žalobce na daném služebním místě byla jako v žádosti o provedení prohlídky ze dne 27. 3. 2013 popsána shodně i v poslední žádosti. Senát poradní komise tedy předpokládá existenci další následné žádosti o provedení prohlídky, jež byla fakticky podkladem pro předmětný posudek, přičemž bez dalšího presumuje shodný obsah relevantní části. Taková žádost však součástí správního spisu není. Za tohoto stavu tak není dle přesvědčení soudu ze správního spisu seznatelné a relevantně doložené, k jakým konkrétním okolnostem týkajícím se popisu specifik činností na daném služebním místě se lékařka v posudku ze dne 26. 6. 2014 vyjadřovala, a zda byla v souvislosti s přípravou posudku seznámena se všemi okolnostmi týkajícími se specifik služebních činností vykonávaných na daném služebním místě.
66. Uvedený nedostatek pak brání v posouzení výše popsaného rozporu, kdy lékařka v posudku ze dne 26. 6. 2014 na jedné straně dospěla k závěru o tom, že žalobce je (s omezeními) zdravotně způsobilý k výkonu služby na předmětném služebním místě, avšak na druhé straně tuto způsobilost posléze fakticky vyloučila, pokud ve vyjádření ze dne 15. 12. 2014 jednoznačně uzavřela, že žalobce není schopen potápět se do hloubek větších než 30 metrů. Mezi účastníky přitom není sporné, že zařazení na daném služebním místě takovou schopnost předpokládalo, když podle popisu služebního místa ze dne 18. 12. 2009, čj. PPR-27271-10/ČJ-2008-99UV, jež bylo do správního spisu doplněno v odvolacím řízení, je jednou ze služebních činností na daném služebním místě výkon specializovaných potápěčských činností pro potřeby Policie ČR ve velkých hloubkách a za ztížených podmínek v rozsahu kvalifikačního stupně „A“ odpovídajícího nejvyšším nárokům na potápěče.
67. Žalovaný se přitom o uvedeném následném vyjádření lékařky v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nezmínil, fakticky ovšem ve svých závěrech jeho obsah podle všeho zohlednil, když své meritorní posouzení založil přes existenci odborného závěru o (omezené) zdravotní způsobilosti žalobce na úvaze o tom, že žalobce ve svém důsledku pro

identifikovaná omezení nemůže klíčové činnosti imanentní danému služebnímu místu, tj. potápěčské činnosti, vykonávat. Ze spisu přitom nevyplyvá, že by žalobce s uvedeným doplněním dokazování v odvolacím řízení seznámil.

68. Soudu přitom není zřejmé, jak se s uvedeným rozporem, který z uvedených vyjádření lékařky zjevně vyplýval, žalovaný při vydání Napadeného rozhodnutí vypořádal, které z vyjádření se nakonec rozhodl upřednostnit, z jakých důvodů se tak stalo a jakými úvahami byl ve svých závěrech v tomto ohledu veden.
69. Soud dále uvádí, že součástí správního spisu nejsou ani žádné jiné podklady, které by žalovanému či správnímu soudu umožnily přezkoumat závěr lékařky týkající se zdravotní (ne)způsobilosti žalobce ve vztahu k činnostem vykonávaným na předmětném služebním místě, resp. posoudit, nakolik má tento závěr oporu ve spisech, popř. zda s nimi není v rozporu, a posoudit výše popsany rozpor v závěrech lékařky. Jak přitom bylo uvedeno výše, skutečnost, že je rozhodnutí služebního funkcionáře a zprostředkovaně i jeho odborný poklad plně přezkoumatelné ve správním soudnictví, nemůže mít jiný důsledek, než že odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí musí mít takovou obsahovou kvalitu, aby je mohl správní soud podrobit standardnímu soudnímu přezkumu.
70. Ve spisu především soud nenalezl žádný podklad, který by mu umožnil přezkoumat důvodnost námitek, jimiž žalobce v rámci své obrany poukazoval na to, že jeho onemocnění (žalobce tvrdí, že jde o „diabetes mellitus 2“) bylo dle příslušné položky (R-90-94) v oddílu 3 přílohy č. 1 vyhlášky o zdravotní způsobilosti podle sloupce II (mezi účastníky není v souladu s dříve uvedeným sporné, že služební činnosti náležející ke služebnímu místu vrchní komisař 1.3.8.9. se podle oddílu II přílohy č. 1 k vyhlášce o zdravotní způsobilosti posuzují podle sloupce II) posouzeno jako abnormální nález méně závažného rázu, jemuž dle sloupce II náleží klasifikační stupeň zdravotní způsobilosti C, nebo D, tj. které *a priori* nevylučuje způsobilost žalobce k výkonu služby na předmětném služebním místě.
71. Ani lékařský posudek, ani přípis informující o zamítnutí návrhu na jeho přezkum nijak neidentifikují onemocnění, které bylo důvodem pro závěr lékařky o klasifikačním stupni zdravotní způsobilosti žalobce. Ve spisu není založena žádná část zdravotní dokumentace žalobce ani jiný podklad, z něhož by bylo lze v tomto směru cokoli dovozovat, nadto pak jeho optikou posuzovat úplnost a přesvědčivost závěrů odborného posouzení.
72. Vyjde-li přitom zdejší soud na tomto místě z předpokladu, že důvodem pro závěr o stupni zdravotní způsobilosti žalobce bylo skutečně žalobcem indikované onemocnění, pro které vyhláška o zdravotní způsobilosti ve vztahu k danému typu služebního místa počítá se zdravotní klasifikací stupně C, nebo D, a připouští tedy, aby byl na služebním místě zařazen i příslušník, který je k tomu s omezeními zdravotně způsobilý, je podle přesvědčení soudu požadavek přezkoumatelnosti odborných závěrů o to významnější. Připouští-li totiž vyhláška, aby byl daný zdravotní stav vyhodnocen tak, že žalobce je způsobilý k výkonu služebních činností na daném služebním místě (s omezeními), ale i tak, že je pro výkon služby na daném služebním místě zdravotně nezpůsobilý, je dle soudu s ohledem na s tím spojené důsledky pro adresáta veřejné moci o to důležitější, aby byly závěry formulovány precizně a aby byly dostatečně podloženy. Jen v takovém případě pak může žalovaný podle stanoviska soudu dostát judikatorně akcentovanému požadavku posouzení úplnosti a přesvědčivosti odborných závěrů v rámci procesu hodnocení důkazů.

73. V posuzované věci však ani posudek, ani výsledek jeho přezkoumání takového standardu nedosahuje. Právě naopak, jeho výsledkem je toliko nijak neodůvodněný závěr o způsobilosti k výkonu služby na daném služebním místě s popsányými omezeními, jenž nadto trpí shora popsányými nedostatky, především je pak dle soudu ve faktickém rozporu s pozdějším vyjádřením lékařky, která posudek zpracovala.
74. Žalovaný sice v odůvodnění Napadeného rozhodnutí správně poukázal na to, že ve světle výše vyložených judikatorních závěrů není pouhým pasivním vykonavatelem závěrů vyplývajících z odborného posudku, požadavku plynoucímu ze shora rekapitulovaného judikaturního rámce ovšem nedostál. Přestože je z jeho postupu v odvolacím řízení zjevné, že považoval skutkový stav věci za nedostatečný a pokusil se proto o doplnění dalších podkladů, relevantní podklady, jež by jemu i soudu umožňovaly závěry posouzení zdravotní způsobilosti přezkoumat, do spisu doplněny nebyly. Právě naopak, v odvolacím řízení doplněné vyjádření lékařky naopak svědčí o rozporu v jejích odborných závěrech stran faktické způsobilosti žalobce k výkonu činností náležejících pod dané služební místo.
75. Soud proto uzavírá, že uvedené vady spočívající ve výše popsáných rozporech stran odborného posouzení zdravotní způsobilosti žalobce a nedostatečně podložený závěr o stupni zdravotní způsobilosti bránily žalovanému a posléze i správnímu soudu tyto závěry věcně posoudit. Žalobci je třeba přisvědčit, že závěr, na němž bylo Prvostupňové i Napadené rozhodnutí založeno, nemá dostatečnou oporu v podkladech pro rozhodnutí a není přezkoumatelně odůvodněn. Uvedený nedostatek pak soudu brání ve věcném posouzení důvodnosti dalších žalobních bodů.
76. V daném případě tedy soud shledal, že žaloba je důvodná, neboť žalovaný ze shora soudem podaných důvodů zatížil Napadené rozhodnutí vadami, pro které je bylo nutno postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušit, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
77. V dalším řízení žalovaný v souladu se závěry uvedenými v bodech 44 – 75 tohoto rozsudku doplní podklady pro nové rozhodnutí o odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí. Se zřetelem k době uplynulé od původního posuzování zdravotního stavu přitom soud považuje za vhodné, aby žalovaný v rámci doplnění dokazování v odvolacím řízení zajistil provedení nové lékařské prohlídky a zpracování nového posudku o zdravotním stavu žalobce a jeho způsobilosti k výkonu služby na daném služebním místě. Přitom žalovaný zajistí, aby podkladem pro toto posouzení byl přesný a podrobný popis všech služebních činností s tímto služebním místem spjatých. Současně bude na žalovaném, aby v případě, kdy by zdravotní stav žalobce umožňoval ve světle příslušných ustanovení vyhlášky o zdravotní způsobilosti klasifikaci stupněm „C“ i stupněm „D“, zajistil, aby byl konkrétně přijatý závěr dostatečným způsobem odůvodněn a měl adekvátní oporu v dalších podkladech pro rozhodnutí tak, aby žalovaný mohl takový závěr přezkoumat a posoudit jeho úplnost a přesvědčivost.
78. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
79. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů spočívajícím v uhrazeném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a dále za právní zastoupení spočívající v

odměně za 3 úkony právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu – žaloba, replika] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 9 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů za dva úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), zvýšené o částku připadající na 21% DPH, tedy o 2 142 Kč. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení celkem 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. června 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.